

5 Μαΐου 2020

Η Άκρα Ταπείνωση

/ Editorial

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Το ήξερε, το αναγνώριζε, το θαύμαζε, το υμνούσε: «Ο Θεός, ο υπεράνω των πάντων, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, παίγνιο στα χερίά των αμαρτωλών, ειρωνευόμενος, χτυπημένος, κατεξευτελισμένος, άφωνος, άπνους».

Μ' αυτή την αλήθεια είχε μεγαλώσει και του ήταν αυτονόητη. Λίγες όμως ήταν οι στιγμές, που το μυαλό του άνοιγε και προσέγγιζε με όλη του την ύπαρξη το θαύμα. Και τότε μονολογούσε και μια δυο φορές βρέθηκε σε αυτή την κατάσταση παρουσία άλλων. Σίγουρα θα τον πέρασαν για αλαφροίскиωτο, αφού ούτε και κείνος ήξερε πόσο δυνατά μιλούσε και επαναλάμβανε:

Ο Θεός έγινε άνθρωπος! Ο Θεός έγινε άνθρωπος!

Συχνά αναρωτιόταν:

Υπάρχει ταπείνωση ανθρώπινη, που να μπορεί να συγκριθεί, έστω και λίγο, με την θεϊκή; Είναι δυνατόν ποτέ άνθρωπος να πλησιάσει έστω κι από μακριά, το θαύμα

της απόλυτης ταπεινοφροσύνης, που φανερώθηκε επάνω στον Σταυρό; Υπάρχει ανθρώπινη καρδιά που να χωρέσει έστω και λίγη απ' την αγάπη της Θεϊκής καρδιάς, που έγινε αιτία, ένας Θεός να απαρνηθεί την δόξα Του και να κατέλθει έως των κατωτάτων της γης;

Ήταν σχεδόν βέβαιος πως ποτέ δεν θα βρισκε κάτι τέτοιο επί γης. Είχε γνωρίσει ανθρώπους ταπεινούς κι ανθρώπους αγάπης πολλής. Τίποτε όμως δεν τον είχε συγκλονίσει, όσο αυτές οι λίγες στιγμές που ήταν σα να βρισκόταν στον Γολγοθά. Περνούσαν τα χρόνια κι όλο και βεβαιωνόταν πως τίποτε ανθρώπινο δεν θα μπορούσε να τον εκπλήξει. Κι όμως... Μια ανθρώπινη ταπείνωση, μεγαλειώδης, άφραστη και αδιανόητη γι' αυτόν έμελλε να τον συναντήσει.

Πηγή: www.asceticexperience.com

Πήγαινε συχνά στο μοναστήρι, λίγο έξω από το Ναύπλιο. Όλοι οι μοναχοί αγαπητοί, που πάντα χάρωνταν όταν τους επισκεπτόταν. Ανάμεσά τους κι εκείνος ο κάπως απόμακρος μοναχός, που την ώρα τού Εσπερινού, έμενε γονατιστός μπροστά στην εικόνα του Παντοκράτορα, να σιγομουρurίζει...τι; Κανείς δεν άκουσε ποτέ. Κι ας βάλανε κάποιοι τολμηροί αυτί ν' ακούσουν, τις ώρες που συνταραζόταν από κάτι σαν κλάμα και γέλιο μαζί. Σα να παρακαλούσε τον Θεό να δεχτεί την αίτησή του κι άλλες φορές να Τον ευχαριστεί, βέβαιος ότι την δέχτηκε.

Τα χρόνια πέρασαν και σε μια επίσκεψη, ο μοναχός έλειπε. Ρώτησε κι έμαθε πως πριν από ένα μήνα, παρέδωσε την ψυχή του. Ζήτησε να μάθει τις τελευταίες του

στιγμές. Οι νεώτεροι μοναχοί τού είπαν πως πλησίασαν το στενό του κρεβάτι και τον ρώτησαν:

«Πες μας πάτερ! Χρόνια τώρα προσεύχεσαι. Έχεις καμιά πληροφορία πως ό, τι ζητούσες θα το λάβεις;»

«Πιστεύω πως ναι, παιδιά μου. Ένα απλό πράγμα ζητούσα και δε νομίζω πως διασαλεύω τη θεία δικαιοσύνη αν ο Κύριος μου το δώσει. Ξέρω πως είμαι ο έσχατος των ανθρώπων και ζητούσα μόνον την ώρα της κρίσεως, όχι να με ελεήσει ο Θεός αλλά να μ' αφήσει λίγο δίπλα Του. Την ώρα που θα κρίνει τους ανθρώπους, να με βλέπει. Γιατί, είμαι βέβαιος πως κάθε φορά που και ο πιο αμαρτωλός θα φτάνει μπροστά Του, θα γυρίζει, θα με κοιτάζει και θα λέει σ' εκείνον ή σ' εκείνην:

''Παιδί μου υπήρξες ντροπή για την εικόνα που σου έδωσα. Την αμαύρωσες, την ξεφτίλισες. Αμάρτησες, κυλίστηκες στη λάσπη, αχρειώθηκες. Αλλά πέρνα στη βασιλεία μου. Γιατί τουλάχιστον σα αυτόν εδώ τον μοναχό, τον έσχατο αμαρτωλό, δεν είσαι''.

Κι είμαι βέβαιος παιδιά μου, κι είμαι βέβαιος Πατέρες, πως εξαιτίας του δικού μου αίσχους, όλοι οι άνθρωποι θα σωθούνε. Διότι πιο αμαρτωλός από μένα δεν υπήρξε. Δόξα σοι ο Θεός, έστω και για τη χάρη να έχω διαρκώς ενώπιον μου το αίσχος μου. και θά 'ναι αυτό μια μικρή παρηγοριά στη ραθυμία και την κενότητά μου. Για φανταστείτε, η αμαρτία μου θα γίνει αιτία κάποιου να σωθούν. Κι αφού κάτι άξιο στη ζωή μου δεν έκανα με την αρετή, τουλάχιστον να έχω να λέω πως χρησίμεψε η αμαρτία μου».

«Κι αυτό το αίτημά σου είναι που σε γέμιζε τόση χαρά γέροντα;»

«Τι στην ευχή παιδιά μου; Τόσα δισεκατομμύρια άνθρωποι θα κριθούνε. Κάτι χρόνια, κάτι αιώνες, κάτι λεπτά έστω θα αξιωθώ να είμαι δίπλα Του. Θα κάθομαι εκεί έστω κι αν ξέρω πως ίσως δεν τον ξαναδώ. Ούτε που θα τολμώ να Τον κοιτάξω στο πρόσωπο. Θα στέλνω το βλέμμα εκεί που θα πέφτει η σκιά Του και θα ασπάζομαι το χώμα που την αξιώθηκε. Κι όταν φτάσει η ώρα μου απέλθω, όπως και όταν Εκείνος θέλει κι όπως είναι το δίκαιο. Δεν ξέρω που θα με τοποθετήσει, ίσως και να μη με νοιάζει. Κι αν με ρωτήσει τι θέλω, είμαι έτοιμος για την απάντηση:

''Κύριε'', θα Του πω, ''υπήρξα άσωτος και δεν πρόλαβα όπως ο άλλος άσωτος της παραβολής να μετανοήσω. Αν μπορείς, λίγες στιγμές κάθε χίλια χρόνια να με αφήνεις, σαν υπηρέτης, σα δούλος του αρχοντικού σου, να έρχομαι έξω απ' το τζάμι και να παρακολουθώ την γιορτή της Τραπέζης σου, όπου οι δίκαιοι θα

ευφραίνονται. Κι αν και αυτό σου φανεί σκάνδαλο μπροστά στην αχρειότητά μου, τουλάχιστον κάτι άλλο:

Να θυμάμαι.

Να θυμάμαι τη γλύκα τής Παρουσίας Σου και τη γεύση τού ελέους Σου στο στόμα, όταν, από την πολλή προσευχή, αυτή γινόταν μια μπαλλίτσα μέλι και κερήθρα και η γλύκα έφτανε μέχρι τα σωθικά μου. Να θυμάμαι πως, όταν με σκέπαζε η σκιά της παρουσίας Σου, έλεγα πως δεν με νοιάζει τη στιγμή εκείνη να πεθάνω. Να θυμάμαι πως πρόλαβα να καταλάβω κάποιες λίγες στιγμές πως προσευχή δεν έκανα εγώ, αλλά Εσύ, ο ίδιος ο Χριστός μέσα στη καρδιά μου, σα νά 'τανε ένας μυστικός Κήπος των Ελαιών, λίγο πριν Σε συλλάβουν''.

Εκείνες τις ώρες παιδιά μου, ένιωθα την καρδιά μου να σπάει...ή μάλλον,... την ένιωθα πως δεν ήταν δική μου. Σα να μου είχε δοθεί δανεική για τα χρόνια που θα ζούσα πάνω στη γη και πως θά 'φτανε η ώρα να την επιστρέψω. Γιατί έτσι αγιασμένη από την παρουσία Του, δεν θά 'ταν δυνατόν να δεχτεί θάνατο. Κι όλος να βυθιζόμουν στην άβυσσο της απουσίας Του, ένα μικρό κομμάτι μου θα ζούσε και θά 'ταν αυτό αρκετό να λέω, πως φιλοξένησα μέσα μου ένα κομμάτι ύλης που αφθαρτοποιήθηκε.

Παιδιά μου, γνώρισα πολλούς Πατέρες και μοναχούς και απλούς ανθρώπους, μικρούς και μεγάλους, να τρέχουν με ζήλο και μετά από μεγάλη πορεία και πολλή ταλαιπωρία να φτάνουν να προσκυνήσουν ένα άγιο λείψανο. Καλά έκαναν κι ευλογημένος ο κόπος τους. Αν όμως όλοι θυμόμασταν πως μέσα στο στήθος μας χτυπά μια τίμια, μια άγια καρδιά, μια μικρή μπάλα σάρκας που ο Θεός την έκανε κατοικητήριο Του, θα είχε γίνει η ζωή μας ένα προσκύνημα στα ''μέσα'' μας Άγια των Αγίων. Και μόνο η μνήμη αυτή είναι αρκετή για να παρηγοριέμαι στον αιώνα τον άπαντα».

Μετά από αυτά, όπως του είπαν οι μοναχοί, έκλεισε τα μάτια του κι άρχισε να ψιθυρίζει συνέχεια «καρδιάν καθράν, καρδιάν καθράν», μέχρι που επέστρεψε την αγιασμένη καρδιά του στον Πλάστη, για να την κάνει ξανά κομμάτι της δικής Του, τεράστιας καρδιάς._

<https://bit.ly/35twH0e>